

SPIONAGEROMAN OVER EEN SINISTERE MACHTSSTRIJD

ROEL THIJSSEN VORSTELIJK VERRAAD

Deel 4 in de Graham Marquand-reeks

ROEL THIJSSSEN

VORSTELIJK
VERRAAD

SPIONAGEROMAN OVER EEN
SINISTERE MACHTSSTRIJD

Voor Sep en Lin

VOORSPEL

AMPER WAS DE LAATSTE MAN OP DE OEVER GEKLOMMEN OF Klahan begon de rubberboot al te camoufleren met het bruine zeil dat op de bodem had gelegen. Graham duwde de loop van zijn M16 voor zich uit alsof hij daarmee alle dreigende schaduwen zich kon doen terugtrekken. Hij tuurde tussen de bomen en struiken, maar als er zich al iets schuilhield probeerde het even onzichtbaar te zijn als de drie mannen die een urenlange, vermoeiende tocht over land en water achter zich hadden.

De wolken waaruit het eerder nog zo overvloedig geregend had schoven weg voor de maan, en het water achter zijn rug werd verlicht. Het leek kabbelend stroomafwaarts te vloeien, maar de Mekong stond hoog en de drie militairen hadden af en toe stevig moeten roeien om op koers te blijven als de buitenboordmotor weer eens haperde. Graham huiverde. Zijn uniform was doorweekt en plakte net zo hard aan zijn lijf als de haren op zijn schedel. De temperatuur was aan de lage kant. Nog enkele uren en het werd al licht. Dat betekende dat ze achterliepen op hun schema. Ze hadden te veel tijd verloren tijdens hun tocht over land. Tweemaal hadden ze zich moeten verschuilen omdat in de verte een patrouille naderde. De nieuwe communistische machthebbers van Laos waren even bang

voor Cambodjaanse als voor Thaise indringers, en rond het drielandenpunt in de delta waren die er allebei.

Chati ontgrendelde zijn Steyr en knikte naar Graham dat ook hij gereed was om het eiland op te gaan. In een automatisch gebaar tastte Graham naar de Colt 45 in de holster op zijn heup. Hij hoopte dat ze hun wapens niet hoefden te gebruiken. Wat hem betrof waren ze veel te ver landinwaarts om er veel profijt van te hebben. Als hun groepje werd ontdekt en in een vuurgevecht terechtkwam, was het slechts een kwestie van tijd voor versterkingen van het Laotiaanse volksleger hen zouden overmeesteren.

Hij wierp een blik over zijn schouder om te zien of de anderen hem volgden. Drie man om één vluchteling op te pikken, meer had geen zin, minder was nóg gevaarlijker. De rest van zijn kleine eenheid wachtte aan de overkant van de breed uitwaaierende rivier. Ze moesten uiterlijk met zonsondergang daar terug zijn. Dat gaf hem een hele dag voor wat een simpele opdracht zou moeten zijn.

Graham klauterde het laatste stuk omhoog en tuurde naar de bosweg die vóór hem lag. Het was meer een pad, net als veel wegen in dit land aangelegd door de Fransen en sinds hun vertrek amper onderhouden. Hoge bomen hielden het licht van de maan tegen, maar niet genoeg om de diepe plassen in het gebarsten asfalt te verbergen. Ergens op dit eiland moest zelfs nog een stuk spoorweg lopen, een nietig stukje van wat de grootste verbinding door Indochina had moeten worden; de koloniale hoogmoed ten top.

Hij zette zich in beweging. Grind knerste beangstigend luid onder de zolen van zijn laarzen.

Af en toe vloog er een nachtvlinder tegen zijn helm en eenmaal scheerde er een grote vleermuis rakelings langs zijn gezicht. Maar voor de rest verliep de tocht in bijna volmaakte stilte en

zonder incidenten. Graham had zich de kaart van Don Det goed in zijn hoofd geprent. Hij hoefde zijn kompas niet te raadplegen om te weten dat de boerderij zich enkele kilometers verder aan de rand van het bos bevond. Gelukkig ging de weg nauwelijks omhoog of omlaag. Het eiland was bijna zo vlak als de Vietnamese delta waar hij tijdens de voorbije oorlog meer dan eens was geweest.

De eerste druppels vielen op zijn helm en vandaar op zijn neus. De voorbodes van een plensbui die kort daarop losbrak. Graham deed geen moeite zijn poncho uit zijn rugzak te halen. Als zijn kleren opnieuw volledig doorweekt raakten, zou het klamme gevoel dat het half opgedroogde textiel hem bezorgde tenminste verdwenen zijn. Hij keek achter zich en zag dat Klahan en Chati ook stug doorliepen alsof de regen niet met bakken uit de hemel viel. De twee Thaise paracommando's keken geregeld links en rechts van het pad. Op en top militairen, dacht Graham. Maar hij wist ook dat ze meer te verliezen hadden dan hij als ze gevangen werden genomen. Een Amerikaanse gijzelaar bleef geld waard, Thaise soldaten werden tijdens de oorlog vaak botweg afgemaakt.

De bui hield na tien minuten even plotseling op als hij was begonnen. De maan kwam weer tevoorschijn. Nu rijstvelden hele happen uit het bos namen, werd ook het bladerdek dat het licht tegenhield dunner. Twee buffels stonden roerloos in het water. Graham kon niet zien of ze sliepen of waakten. Het leek wel of ze mediteerden. Achter hen doemden de contouren van een huis op palen op. Graham bleef staan.

'Kapitein, is dat de afgesproken plek?'

Klahan klonk hees, alsof zijn stembanden door het vele regenwater verroest waren. Zijn woorden, in het dialect van Noord-Thailand uitgesproken, waren de eerste die Graham sinds uren hoorde. Hij ging in zijn hoofd de mentale landkaart na en besloot dat dit het huis moest zijn. Hij draaide zich

om en knikte nadrukkelijk naar de twee mannen achter zich. Daarna wees hij naar de in het duister gehulde woning. Ze betraden een voor een het pad dat ernaartoe leidde.

Halverwege sloeg een hond aan. Graham bleef staan en zag een middelgrote keeshond met een wit gevlekte vacht blaffend op hem afkomen. Het dier liep tot vlak vóór hem en versperde hem vervolgens grommend de weg. Witte tanden blikkerden toen de hond zijn bovenlip optrok. Graham bewoog zich niet, maar voelde zijn kruis samentrekken toen de bek van het blaffende beest vervaarlijk dicht in die buurt kwam.

‘Zal ik hem neerschieten?’ hoorde hij Klahan achter zich zeggen.

‘Nee, zijn baas komt zo dadelijk wel naar buiten.’

De deur van het huis ging inderdaad open en de omtrekken van een man werden zichtbaar. Met één woord riep hij de hond tot de orde. Het beest stopte met blaffen, draaide zich om en liep grommend en met tegenzin weg. Maar terwijl hij terugliep, liet de hond nog één keer zijn tanden zien, als een extra waarschuwing om vooral niks te proberen.

Graham zette zich weer in beweging. Hij beklom het gamele trapje dat naar de voordeur leidde, zette zijn vinger aan de trekker van zijn machinepistool en stapte naar binnen.

Een Laotiaanse man en vrouw van middelbare leeftijd keken angstig naar hem en vooral naar de loop van zijn wapen. De twee mannen die bij hen waren leken een stuk rustiger en namen hem van top tot teen op bij het schijnsel van een olielamp. Graham zag onmiddellijk het verschil in stand. De man en de vrouw waren landbouwers, waarschijnlijk het echtpaar dat in deze paalwoning woonde; de twee mannen waren degenen voor wie hij kwam. De prins en de smokkelaar die hem tot in het zuiden van het land en dicht bij de grens begeleid had.

‘Mijn naam is kapitein Graham Marquand’, sprak hij in het Engels. ‘Ik kom voor prins Phetsarath.’

De magerste van de twee knikte. De man had een dunne snor en een kapsel dat in twee helften uiteen leek te vallen, alsof het niet kon kiezen of het links of rechts moest liggen. Het eenvoudige hemd en de zwarte broek konden het feit dat hij geen landbouwer was niet verhullen. Toen hij overeind kwam en Graham een hand gaf, zag de kapitein dat die slank was en de nagels gemanicurd waren. Bij elke politiecontrole zou hij door de mand zijn gevallen, alleen al door die verfijnde vingers die duidelijk nooit handwerk hadden verricht.

De andere man was plomper van bouw. Ook hij had een snorretje, maar dat bestond meer uit losse haren die zich in de huid tussen mond en neus hadden genesteld. Om zijn rechterarm droeg hij een protserige schakelketting. Graham voelde onmiddellijk antipathie.

‘U hebt de prins vanuit Vientiane tot hier begeleid?’

‘Inderdaad, kapitein.’ De stem klonk nasaal. Donkere ogen namen Graham met evenveel wantrouwen op als omgekeerd.

‘Niks tegengekomen onderweg?’

‘Een paar controles op de Mekong, maar de papieren waarvoor ik had gezorgd waren perfecte vervalsingen.’

Zijn Engels klonk overtuigend. Een man die jaren voor de Amerikanen had gewerkt, besloot Graham, precies zoals hij tijdens de voorbereidende briefing had gehoord. Maar dat tijdperk was voorbij. Hij had zich toen al afgevraagd waarom de smokkelaar niet naar Thailand wilde. Dit was een ideale gelegenheid voor hem om zelf ook de oversteek te wagen. Hij vroeg het hem op de man af.

‘Ik heb hier nog een vrouw en kinderen. En er zijn meer mensen die naar Thailand willen en bereid zijn voor mijn hulp te betalen.’

‘Ook hier hebben de communisten het voor het zeggen.’

‘Tot in Pakse, kapitein. Op de eilanden laten ze de mensen met rust. Ik kan hier in de luwte leven.’

Graham geloofde er niets van maar richtte zijn aandacht op de prins. ‘We kunnen het best onmiddellijk vertrekken. Het is nu nog donker.’

Phetsarath lachte zijn lange tanden bloot. Ze gaven de indruk veel langer onderweg te zijn geweest dan de prins zelf en in die tijd het kaakbeen grotendeels te hebben verlaten. ‘Ik heb gegeten en geslapen, dankzij deze vriendelijke boeren. Hoe eerder we hier weg zijn, hoe liever.’

Graham tastte in zijn borstzak en haalde er een plastic mapje uit. De dollarbiljetten waren droog gebleven. Hij overhandigde er twee van twintig aan de landbouwer en twee van honderd aan de smokkelaar.

‘Tweehonderd maar?’ klonk het verbaasd. ‘We hadden vijfhonderd afgesproken.’

Er viel een ongemakkelijke stilte, waarbij iedereen elkaar ongelovig aankeek. Grahams blik bleef bij de prins hangen. Die haalde zijn schouders op.

‘Ik weet van niets. Ik heb Sidri al vijfhonderd betaald in Vientiane.’

Duizend dollar, het was niet overdreven, maar ook niet bepaald onderbetaald voor zo’n lange en gevaarlijke tocht. Phetsarath maakte geen aanstalten zijn portemonnee tevoorschijn te halen. Graham dacht aan de biljetten die nog in het plastic mapje zaten. Ongetwijfeld hadden de anderen ze gezien, maar hij had geen zin al zijn geld nu al uit te geven. Het kon zijn dat ze later nog iemand moesten omkopen.

‘Dit geld is voor noodgevallen. Hoogheid, het is aan u of u de heer Sidri het resterende bedrag geeft.’

‘Ik? Ik denk er niet aan. Wat ik nog heb zal ik hard genoeg nodig hebben in Thailand.’

Graham stak het mapje ostentatief terug. ‘Vecht het onderling maar uit.’

De ogen van de prins werden groot. ‘U hebt als opdracht mij veilig over de grens te helpen. Als Sidri driehonderd dollar eist, moet u hem die geven. Dan is dit uw noodgeval.’

De ogen van Graham vernauwden zich tot nijldige spleetjes. ‘Ik moet niets. Ik zeg gewoon dat u niet op de afspraak bent verschenen.’

‘Dat kunt u niet maken! Ik eis dat u Sidri uitbetaalt voor zijn diensten, anders...’

‘Anders wat?’ onderbrak Graham hem. ‘Dan blijft u hier?’

‘Zeg, hoe zit dat?’ kwam Sidri tussenbeide. ‘Ik wil gewoon waar ik recht op heb.’ Hij deed een stap naar voren, maar als dat dreigend bedoeld was maakte het geen indruk op Graham. Bovendien kwam op dat moment Klahan binnen, gealarmeerd door de stemverheffing.

‘Moeilijkheden, kapitein?’ vroeg hij in het Thai.

‘Niets dat we niet ter plekke kunnen oplossen, sergeant’, antwoordde hij in dezelfde taal. Hij merkte de verbazing op de gezichten van de anderen op: een *farang* die moeiteloos overschakelt van Engels op een Aziatische taal.

Iedereen zweeg. De hond onder het huis leek de oplopende spanning ook aan te voelen en erop te reageren. Hij blafte enkele malen. Het geluid klonk door de vloer heen.

‘Wel, wat zal het worden?’

Zuchtend haalde de prins vanonder zijn hemd een leren portemonnee tevoorschijn die aan een koord om zijn borst hing. Hij haalde er drie biljetten uit die hij nadrukkelijk uittelde en vervolgens aan Sidri gaf. Het leek of hij zijn ziel aan hem uitbetaalde. Graham volgde het tafereel zonder commentaar. Daarna bedankte hij glimlachend het boerenechtpaar en verliet de paalwoning zonder erop te letten of Phetsarath hem volgde. Met grote passen liep hij het pad af. De hond kwam onder het huis tevoorschijn en blafte weer. Ditmaal klonk het Graham honend in de oren.

Hij liep het pad een stuk terug en sloeg vervolgens zonder aankondiging af naar links. Moeizaam duwde hij takken en bladeren weg en probeerde al te zompige plekken bosgrond te ontwijken. De prins protesteerde, maar Klahan snoerde hem beleefd de mond. De drie mannen volgden zwijgend tot Graham weer naar links afboog en op een kleine open plek, onder een hoge boom bleef staan.

‘Ik wil niet betweterig doen, maar Thailand is de andere kant op’, zei Phetsarath. Er klonk eerder ongerustheid dan irritatie door in zijn stem.

‘En ik wil niet eigenwijs doen, maar het is beter dat we via een andere weg terugkeren. Een voorzorgsmaatregel, meer niet.’

‘Een voorzorgsmaatregel? Bent u paranoïde, of wat?’

Graham antwoordde niet en zette zich weer in beweging. Met een brede omtrekkende beweging liep hij terug naar de weg. Hij was een half dozijn schrammen van zwiepende takken rijker toen hij weer asfalt onder zijn laarzen voelde. Aan de overkant was nu amper nog bos. Het ene rijstveld volgde op het andere. Voor zich zag hij de contouren van een dorp. Hij wachtte tot de maan zich opnieuw achter een wolk verborg en gebaarde toen de mannen achter zich het marstempo te verhogen.

Met elke stap dat het dorp dichterbij kwam werd ook het geluid van stromend water duidelijker hoorbaar. Graham wist dat ze de overgang tussen Don Det en Don Khong naderden. Hij kon alleen maar hopen dat de stenen brug tussen de eilanden nog steeds intact was.

Het lawaai van de stroomversnelling overstemde dat van hun hollende laarzen toen ze de brug overstaken. De overvloedige regen van de afgelopen dagen had dit deel van de rivier doen opzwellen. Graham hield de huizen aan weerskanten nauwlettend in het oog, maar nergens brandde licht en er sloeg zelfs nergens een hond aan. De inwoners sliepen door het

natuurgeweld heen. Ze passeerden als schimmen uit een andere tijd. Pas toen ze de laatste huizen achter zich hadden gelaten durfde Graham het tempo te verlagen.

‘Waar wilt u in hemelsnaam naartoe? We lopen van Thailand weg. Ik had beter bij Sidri kunnen blijven.’

De hijgende ademhaling van de prins kon de ergernis in zijn woorden niet camoufleren. Hij was naast Graham komen lopen. Zijn sandalen zaten onder de modder.

‘Sidri zal wel voor een ontvangstcomité hebben gezorgd bij onze rubberboot.’

Phetsarath bleef staan, kwam toen op een draffe weer naast hem lopen. ‘U beschuldigt hem van dubbelspel.’

‘Zo is het’, antwoordde Graham zonder zijn pas in te houden.

‘Waarom?’ vroeg de prins hijgend. ‘Omdat hij op geld uit is?’

‘Inderdaad.’

‘Hij heeft altijd aan onze kant gestaan. Hij heeft tientallen mensen geholpen naar Thailand te ontkomen.’

‘Ik vraag me af hoeveel tientallen het niet gehaald hebben, nadat hij ze eerst financieel had uitgeschud.’

‘U durft nogal wat te beweren!’

‘We gaan het risico niet lopen’, antwoordde Graham. ‘Er zijn andere manieren om van dit eiland af te komen.’

Dat hij zelf niet precies wist hoe zei hij er maar wijselijk niet bij.

De lucht in het oosten begon al op te klaren toen ze de boten zagen liggen. Ze waren van hout en ze leken in slechte staat, alsof het de eigenaren niet kon schelen of ze zonken of niet. Zolang zij zelf er maar niet in zaten als dat gebeurde. Dat was waarschijnlijk ook de reden dat ze onbewaakt aan een gamele steiger lagen. Graham liep eropaf alsof hij al die tijd had geweten dat ze er waren en hier op hem wachtten. Klahan en Chati leken minder overtuigd van het nut van de boten. Ze be-

tastten ze wantrouwend en speurden met hun ogen de bodem af naar verborgen kieren en gaten.

Het enige geluid dat hoorbaar was, was het klotsen van het rivierwater tegen de oever. Na een korte inspectie koos Graham voor de langste van de vier boten. Hij pakte de riemen uit de andere, zodat ze met zijn allen vaart konden zetten.

‘U steelt de middelen van bestaan van arme mensen’, merkte Phetsharat neerbuigend op.

‘Laat wat dollars achter voor het lenen’, zei Graham, zonder van zijn bezigheden op te kijken.

De boot schommelde hard toen ze er een voor een in gingen zitten en schepte wat water aan bakboordzijde. Zwijgend nodigde Graham de prins uit in het midden te gaan zitten. Toen hij dat had gedaan duwde hij hem twee roeispanen in zijn handen. ‘Van adel of niet, op dit moment is het alle hens aan dek.’

Chati maakte het touw los waarmee de boot aan de andere vaartuigen was vastgeknoopt. Onmiddellijk kreeg de stroming vat op het houten gevaarte. Ze roeiden van de oever weg, maar pasten ervoor op te ver naar het midden van de rivier te gaan. In de tussentijd was de zon in hun rug opgekomen. Het bos om hen heen kreeg kleur, evenals het wateroppervlak waarop ze voeren.

Zoals zo vaak in het regenseizoen was de lucht strakblauw. Het had bijna de hele nacht geregend, maar waarschijnlijk zouden zich pas later in de namiddag nieuwe onweersbuien aankondigen. Tot die tijd zou de temperatuur oplopen tot flink boven de dertig graden en de stralende zon zou meervoudig weerkaatst worden in het oppervlak van de rivier.

Gespannen tuurde Graham voor zich uit, terwijl zijn oksels en borstharen zich met stroompjes zweet vulden. De Mekong was hier veertien kilometer breed, maar dan verdeeld over tal van tussenstromen die de grotere en kleinere eilanden omzoomden. De rivier was vaak verraderlijk kalm, maar

stroomversnellingen konden de reiziger van het ene op het andere moment verrassen.

Ze kwamen bij een monding. De oevers van de eilanden leken zich van hen te verwijderen en vóór hen strekte zich open water uit. De illusie van een meer, terwijl ze zich nog steeds midden op de rivier bevonden, wist Graham. Chati stootte zijn rechtervoet aan en wees met zijn hoofd naar rechts. Hij lachte erbij, zodat Graham wist dat er geen gevaar dreigde.

Een vin dook uit het water op, en daarna een rug. Daarna volgden er nog twee. Water spoot op en een gladde bruine kop was even zichtbaar. Graham lachte op zijn beurt. Het leek een gunstig teken.

‘Zoetwaterdolfijnen’, riep hij tegen de prins.

De zwemmende zoogdieren leken hen een tijdje te volgen maar draaiden vervolgens om en verdwenen achter hen. De mannen trokken hard aan de roeispanten. De riemen van hun wapens schuurden over hun schouders. Zweet drupte van onder hun helmen in hun ogen.

Graham knipperde tegen het zout. Hij had het gevoel dat hij de verkeerde kant op huilde, waarbij de tranen terug in zijn ogen kropen in plaats van eruit. Het vocht op hun huid leek bovendien insecten aan te trekken. Hij hoorde het verre zoe-men van hun vleugels.

Met een schok draaide hij zijn hoofd opzij. Het waren geen insecten die hij hoorde, het was het geluid van een naderende motorboot. Het vaartuig kwam van de kant van Don Det. Klahan wees ernaar en haalde toen zijn Steyr tevoorschijn. Het ontgrendelen maakte onnodig veel lawaai.

‘Dat is verdomme onze rubberboot!’ riep Klahan.

Graham pakte de kleine verrekijker die op zijn borst hing en probeerde te achterhalen hoeveel mannen er in de boot zaten. Hij telde er vijf. De gezichten onder de platte helmen zagen er grimmig uit.

‘We kunnen die boot zo lekschieten als ze nog een stukje dichterbij komen’, zei Chati.

‘Dat weten zij ook’, antwoordde Graham. ‘Gewoon doorroeien naar de overkant. Ze blijven wel uit de buurt.’

Hij had gelijk. De rubberboot kon dankzij de buitenboordmotor een stuk sneller vooruit dan hun houten vaartuig. Toch hield de boot een flinke afstand. Maar het bleek stilte voor de storm. De stuurman leek de juiste afstand te zoeken waarbij zijn eigen boot buiten schot kon blijven en een van zijn medeinzittenden de andere onder vuur kon nemen.

Graham haalde zijn roeispanten binnen en gespte zijn rugzak los. Hij tastte erin en voelde onmiddellijk wat hij zocht: zijn Kampfpistool. Hij pakte een van de handgranaten die aan zijn koppelriem hingen en plaatste die in de loop. Daarna trok hij de pin eruit, richtte op de rubberboot en vuurde.

Het schot was naast, maar niet ver. De fontein die vlak achter de rubberboot opschoot was hoog. De inzittenden leken ervan te schrikken. De boot draaide onmiddellijk van hen af. En even later maakte hij rechtsomkeert.

‘Dat zijn geen helden’, merkte de prins op.

‘Nee, het zijn geen stommelingen’, zei Graham. ‘Ze gaan versterking halen – en de grenstroepen waarschuwen.’

Hij wisselde een blik met de beide Thaise paracommando’s. Ze keken bezorgd. Ze wisten dat het er bepaald niet goed voor hen uitzag.

De soldaten hadden in hinderlaag voor hen gelegen bij de boot. Toen er niemand was komen opdagen had de bevelvoerende officier terecht geoordeeld dat ze een andere route hadden genomen, ofwel via hetzelfde eiland, ofwel via het aangrenzende. Veel alternatieven waren er immers niet. Ze hoefden alleen maar met de rubberboot te patrouilleren om hen tegen te komen.

‘Die verdomde Sidri’, schold de prins. ‘Ik had die schoft nooit moeten vertrouwen.’

‘U had hem het volle pond moeten betalen in plaats van af te dingen’, zei Graham. ‘Misschien had die schoft ons dan niet verraden.’

Maar hij wist wel beter. Ze konden alleen maar hopen dat de man die hen had verkocht aan de autoriteiten op zijn beurt door de militairen zou worden opgepakt, omdat hij hen ook had bedrogen. In de communistische logica bestond nu eenmaal geen botte pech of een tegenstander die je te slim af was. Als het eerste verraad niet succesvol was, moest dat veroorzaakt zijn door een tweede. Pech bestond er alleen voor de verraders zelf.

De oversteek naar de oever van het vasteland duurde Graham veel te lang. Al die tijd dat ze als bezetenen naar de overzijde van het brede open water roeiden, had hij het gevoel dat er honderden ogen vanaf de oevers naar hen keken. Er waren geen wolken en vliegtuigen in de lucht te zien, maar elk moment verwachtte hij de wieken van een helikopter te horen. Chati sprong als eerste uit de boot en trok hem vast. Daarna volgden de anderen.

Het was nog zeker twee uur lopen tot aan de rest van hun eenheid – en dan nog een hele tocht door een grensstreek van Cambodja, dat soms in handen was van troepen van de communistische Rode Khmer en soms in die van prowesterse rebellen.

De prins oogde opgelucht, alsof hij met het water ook alle gevaar achter zich had gelaten. Hij staarde uitdagend over de rivier naar de plek waar ze hun achtervolgers hadden doen omkeren.

‘Wordt het niet tijd voor een korte pauze? Jullie zullen wel honger en dorst hebben ondertussen.’

‘Pas als we uit het zicht van nieuwe belagers zijn’, antwoordde Graham, terwijl hij het Kampfpistool in zijn rugzak opborg.